

A.M.R. nr. 69 /15.06.2012

Către,

Președinția României

Compartimentul pentru relații publice

Subscrisa **Asociația Magistraților din România (A.M.R.)**, organizație profesională, națională a judecătorilor și procurorilor, apolitică, nonprofit, de utilitate publică, membră a Uniunii Internaționale a Magistraților, prin reprezentant legal, judecător conf. dr. DAN SPĂNU
Vă adresează,

în temeiul articolelor 3 și 6 și urm. din Legea nr.544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, solicitarea de a face cunoscute o serie de aspecte extrem de importante privind statutul constituțional al judecătorilor, temă de mare interes pentru credibilitatea actului de justiție și funcționarea sistemului judiciar.

Considerăm că o foarte succintă prezentare a problemei este, în prealabil, necesară.

Conform prevederilor articolului 124 din Constituția României, adoptată la 21 noiembrie 1991 și intrată în vigoare la 8 decembrie 1991 „**judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili, potrivit legii**”, iar articolul 133 dispune: „Consiliul Superior al Magistraturii **propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor**, cu excepția celor stagiați, în condițiile legii”.

Aceste principii constituționale se regăsesc în Legea nr.92/1992 pentru organizarea judecătorească (articolele 51, 73 lit.a și articolul 75).

În temeiul acestor prevederi constituționale și legale, prin mai multe decrete din anii 1995 și 1996 (menționăm cu titlu de exemplu Decretul nr.374/27 noiembrie 1995 privind numirea de judecători la tribunale și de procurori la parchetele de pe lângă acestea), judecătorii în funcție au fost numiți prin decret prezidențial și au devenit astfel inamovibili.

Noua formă a Constituției României, în urma revizuirii sale, intrată în vigoare la data de 29 octombrie 2003, a menținut în totalitate regimul constituțional anterior.

Astfel, articolul 125 din Constituția în vigoare, reglementând statutul judecătorilor, dispune în alin.1 că „**judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili, în condițiile legii**”.

În alin.2 al aceluiași text se arată că „**propunerile de numire a judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii sale organice**”.

Textele sunt pe deplin concordante cu prevederile articolului 134 din Constituție, referitoare la atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii, care „**propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, în condițiile legii**”.

Este important de relevat că în procesul de revizuire a Constituției s-a formulat și un amendament în sensul stabilirii competenței Consiliului Superior al Magistraturii pentru numirea judecătorilor, propunere respinsă de Parlament.

Respingerea amendamentului a avut în vedere că numirea judecătorilor de către șeful statului ține de tradiția românească și este o soluție ce se regăsește în marea majoritate a statelor democratice.

În fine, noua redactare a articolului 133 din Constituție detaliază principalele atribuții ale Consiliului Superior al Magistraturii, stabilind că acest organism este singura autoritate care

selectează candidații pentru funcția de magistrat, **propunând**, atunci când sunt îndeplinite condițiile legale, **Președintelui României numirea acestora** ca judecători și procurori.

Aceste principii sunt reluate în actele normative ulterioare revizuirii Constituției, cum sunt Legile nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii. Ele statuează că deși sunt înglobați în același concept constituțional de „magistrați”, între judecători și procurori există importante deosebiri de statut și atribuții, dacă ar fi să menționăm doar faptul – esențial – că judecătorii sunt inamovibili iar procurorii beneficiază doar de stabilitate.

În lumina celor anterior expuse, și care decurg din texte constituționale și legale imposibil de combătut, rezultă, în opinia noastră, cel puțin două concluzii fundamentale:

1. Numai judecătorii **numiți de Președintele României** sunt inamovibili.

2. Persoanele care, fiind numite de Președintele României în funcția de procuror și ulterior „se transferă” ca judecători, **fără a mai fi numiți de șeful statului** în această din urmă calitate, **nu sunt inamovibili** și deci nu își pot exercita în mod legal atribuțiile.

„Argumentul” că dacă o persoană a fost numită de Președintele statului procuror iar apoi devine judecător, nu mai este necesar, pentru a funcționa, un nou decret, nu are nici un temei juridic și descalifică pur și simplu pe cei care îl folosesc. În aceeași măsură, considerarea schimbării de statut constituțional de la procuror la judecător ca pe un simplu „transfer” de competența Consiliului Superior al Magistraturii eludează în mod vădit textele neechivoce ale legii fundamentale.

În aceste condiții, cum tema pe care am înfățișat-o foarte succint prezintă un grad înalt de interes pentru opinia publică, deoarece privește funcționarea, credibilitatea și imaginea justiției, vă adresăm solicitarea de a ne informa în termenul legal de 30 de zile, cu privire la următoarea problemă:

„De la intrarea în vigoare a Constituției din anul 1991 și până în prezent, pentru câte persoane – și care anume –, la nivel național, care au funcționat inițial ca procurori și apoi au devenit judecători, indiferent de gradul instanței, Președintele României a emis decret de numire în funcția de judecător cu indicarea numărului Monitorului Oficial în care acestea au fost publicate?”

Înțelegem să ne prevalăm de dispozițiile articolelor 21 și 22 ale Legii nr.544/2001, în situația în care în termenul legal nu se răspunde solicitării noastre.

Cu înaltă considerație,

PREȘEDINTE A.M.R.

Judecător conf. univ. dr. DAN SPĂNU